УЧЕНИЧЕСКО ТВОРЧЕСТВО

Горна-Росица

Горна-Росица е моето родно село, където за пръв пжть съмъ видѣлъ слънчевитѣ лжчи и първо млѣко засукалъ. То е разположено по

горното течение на р. Росица и затова носи нейното име. Селото има около 500 кжщи и 2,000 жители. Намира се въ една хубава и плодородна котловина, заградена отъ изтокъ и западъ съ високи хълмове, които му придаватъ доста красивъ изгледъ, а още по-красивъ изгледъ има на югъ, отъ кждето се откриватъ най ясно величественитѣ снѣжни върхове на гордата Стара планина, а именно: Юмрукчалъ, Мара Гидикъ и Кадемлия. Край източния край на селото се лей съ своята студена и бистра като сълза вода р. Росица. Тя напоява безкрайнитѣ ниви и градини и радва трудолюбивия селякъ, който отъ ранна сутринь до късна вечерь пролива гореща поть надъ майката земя.

Презъ селото минава вада, която кара нѣколко малки и голѣми воденици съ дъскорѣзници. Сутринь, ранобудни моми и булки бързатъ да налѣятъ своитѣ бѣли менци съ бистра и студена вода. Населението на Г. Росица е много предприемчиво и трудолюбиво. Освенъ съ земедѣлие, то се занимава съ търговия и други занятия. Между всички селски сгради изпъква грамадното кооперативно здание, кацнало на площада, като бѣла птица съ разперени криле. Кредитната ни кооперация има и потрѣбителенъ магазинъ. Той доставя найразнообразни и по-евтини стоки. Имаме хубаво и уредено читалище „Василъ Левски", телеграфопощенска станция и хубава църква. Не много отдавна построиха кокошарски и модеренъ оборъ. Нека не забравя да спомена и голѣмата циглена фабрика „Мара Гидикъ", която лѣте работи усилено и доставя както на нашето село, така и на всички околни — необходимия материалъ.

Недалечъ оттука е и голѣмата електрическа инсталация „Росица". Тя праща своята енергия не само въ Севлиево и Габрово, но ще зарадва скоро и насъ Горно-Росичани. Главната улица, която води отъ Севлиево, отстояща на 10 клм. отъ града за Балкана, и по която движението не престава почти никога, е много освѣтена. Северниятъ край на селото е откритъ къмъ Севлиево. Тамъ се немира голѣмата общинска мера. Отъ нѣколко години насамъ въ селото ни почнаха да се строятъ хубави спретнати кжщурки.

Но недъ тѣхъ високо се издига новостроящето се училище — нашата най голѣма радость. То ще има електрическо освѣтление, парно отопление, баня, трапезария, читалня и голѣми салони. Новото училище скоро ще ни приюти въ своитѣ широки, топли и свѣтли стаи и ще екне отъ звънкитѣ пѣсни и викове на насъ малкитѣ палавци, които нетърпеливо вече чакаме тоя най радостенъ и тържественъ день за насъ.

Хубаво е с. Г. Росица!

Койо Хр. Христовъ
ученикъ отъ II кл. с. Г. Росица

Мамо дай си езика!

(продължение отъ 2 стр.)

ча. Той навелъ глава и заминалъ, безъ да каже нито дума.

Отишелъ въ далечно село. Станалъ добъръ човѣкъ. Живѣелъ само съ своето. Никога чуждо не вземалъ. Винаги разправялъ случката съ езика на майка си. Чули я много хора. Разказватъ я и сега. Чухъ я и азъ и я разказвамъ на малкитѣ читатели на в. „Росица," като ги моля, да се поучатъ отъ нея и никога чуждо да не взематъ.

Пословица: Езикъ кокалъ нѣма, а кокалъ троши.

Дѣдо Божко
м. Стария Кръвеникъ

Пролѣтно хорце

Южнякътъ съ гайда засвири. Цвѣтята на хорце покани. Първо изкочи кокиче, като бѣло момиче. Следъ него минзухарко съ златната си премѣна. Ей го и синчецътъ иде съ петловгаша. Следъ тѣхъ гордо крачи съ накривенъ калпакъ кукурякътъ. Теменужка срамежлива и тя отъ храсталака щомъ гайдата зачува, главичката си надига. Игликата и зюмбюлътъ, съ новата си премѣна, и тѣ на хорото бързишкомъ отиватъ. Тичатъ и се сбиратъ всичкитѣ цвѣтя и хорце игриво на полянката извиватъ,

Стефанъ Ив. Рачевъ
уч. I. отд. с. Стокитѣ

Стрина Невѣна

Стрина Невѣна станала рано. Започнала да готви за гости. Приготвила и ибрикъ съ ракия. Сложила го на огъня да се топли. Ракията възврѣла. Стрина Невѣна почнала да я опитва. Опитвала, опитвала до като я свършила. Налѣла другъ ибрикъ. Сжщото станало и съ него. Тя направила и баница. Всичко било готово. Почнала да прави репетиция, какъ ще посрѣща гоститѣ си. Налѣла една чашка ракия и рѣкла: „Ха, сега добре дошли кумици! „Ха наздраве кумици!" „Ха още по една чашка да пийнемъ!" — казвала си стрина Невѣна така и чашкитѣ обръщала. Огъньтъ загасналъ. Само прозорецътъ свѣтѣлъ. Сега баницата оставало да се опече. Грабнала я стрина Невѣна и хопъ, презъ прозореца, намѣсто въ пещьта. И си казала: „Това ми бѣше зорътъ!" Не забравяла тя своята репетиция. Почнала, чашка следъ чашка, до като й свѣтнали очитѣ. Кжщата въ мигъ се залюлѣла предъ очитѣ й. Тя паднала. Почнала да бълва. Навсѣкжде измърсила.

Наближавало да дойдатъ гоститѣ. Кжщата се промѣнила и станала съ три стълби вмѣсто съ една. Стрина Невѣна тръгнала по едната, пъкъ то да било балконътъ. Тя паднала и се пребила. Кумцитѣ съ плачъ и писъкъ я откарали при доктора. Той като я видѣлъ, поклатилъ безнадеждно глава. Гоститѣ съ плачъ се върнали назадъ. По пжтя стрина Невѣна умрѣла.

Това е само една жертва на пиянството, но колко има още по цѣлия свѣтъ!

Пословица: Който ракия попива — главата си разбива.

Колю С. Колевъ, IV. отд.
м. Ст. Кръвеникъ

ПРОЛѢТЬ ИДЕ

(свободно съчинение)

Съ разплетени коси бавно тя пристжпя. На устата й грѣе златна усмивка. Отива до всѣко цвѣте, цѣлува го. То цъвне като усмивката на устата й. Кждето е минала, навсѣкжде е послала зеленъ губеръ. Всичко се събужда, започва новъ животъ. Балканътъ, младъ хубавецъ, отърсилъ плещи отъ снѣжнитѣ прѣспи, се е издигналъ въ лазурнитѣ висини. Навсѣкжде зеленина: тучни ливади, плакнатъ се житата. Небето е ведро, бездънно. Просторъ широкъ, пъленъ съ аромата на теменужкитѣ. Всѣки е бодъръ, свѣтло му е предъ очитѣ. Гледа, гледа тѣзи живи пейсажи, които ни художникътъ съ четката, ни писательтъ съ перото могатъ да опишатъ. Носятъ се пѣсни изъ грѣмкото небе. Ту чучулига запѣе сладко, ту овчарче засвири на кавалъ. Всичко това достига до ушитѣ, катоечели те гали, омагьосва. Отъ Балкана иде хладенъ вѣтъръ. Ще наметне той зеленъ плашь. Слънцето цѣлъ день пече опръхналия гръбъ на нивитѣ. Не стои никой въ кжщи. Всичко живо е плъзнало къмъ полето, къмъ простора. Орачи оратъ земята. Черни бразди оставятъ следъ тѣхъ. Пчели брънмали, пълнятъ простора. Рѣката утихва. Плакни огненото чело на слънцето.

Притъмнѣе. Като голѣмо черно кълбо съ грохотъ се търкулва деньтъ. Сивъ здрачъ пробули гората. Вечерь. Отгоре слиза небето съ рой звездички. Край тѣхъ е месецътъ. Като пиндара стои той на гердана. И пакъ пѣсни, и пакъ свирни.

Минчо Ст. х. Миневъ
III. кл., с. П. Славейковъ

ЕДИНЪ ТЖЖЕНЪ СПОМЕНЪ

(свободно съчинение)

Азъ бѣхъ въ II класъ, когато се случи това, което се запечати дълбоко въ моитѣ преживѣвания и което азъ никога не ще забравя.

Измажду моитѣ съученици изпъкваше единъ добъръ и прилеженъ ученикъ на име Митю Николовъ. Този ученикъ имаше по-голѣмъ братъ, който бѣше боленъ отъ туберкулоза. Не се мина много време и братъ му почина. Една сутринь се разнесе весть, че Митко билъ боленъ. Следъ нѣколко дни го закараха на болницата. Лѣкарьтъ казалъ, че Митко страдалъ отъ туберкулоза въ кръвьта, и че тази болесть не може да се лѣкува. Докараха го въ село.

Бѣше 6. февруарий 1936. г. Отидохме на училище. Скоро се разнесе надъ селото тжженъ камбаненъ звънъ. Чухме го и ние. Всички започнахме съ страхъ да се питаме: „Кой ли е умрѣлъ?" Разбрахме, че нашиятъ добъръ другарь и съученикъ е починалъ. При тази весть всички потреперахме. И, като че накарани отъ нѣкого, ние се обърнахме къмъ мѣстото, кждето стоеше нашиятъ другарь. Това мѣсто бѣше праздно. Въ стаята, въ този часъ, ни се стори тъмно, мрачно. Не се чуваше ни пѣсень, ни смѣхъ. Всички се изплашихме. Училищниятъ звънецъ удари и класната ни учителка влѣзе. Когато й разказахме за сталото, тя се забрави, остана като грѣмната отъ нашитѣ думи. Всички се разтжжихме и на всички ни по очитѣ заблѣстяха сълзи. На другия день, следъ обѣдъ, ние се събрахме въ училището. Тамъ изплетохме вѣнци и наредени по двама тръгнахме къмъ дома на нашия съученикъ. Всички хора плачеха и съжеляваха майката, която загуби и двамата си сина единъ следъ другъ. Все така наредени наедно съ покойника, ние се упжтихме къмъ църквата, после къмъ гробищата. Когато спущаха нашия добъръ другарь въ гроба, убитата отъ скръбь майка искаше да влѣзе и тя въ него наедно съ своя любимъ синъ. После надъ гроба учительтъ държа кратка речь. Дребенъ дъждъ поръси. Това бѣха сълзитѣ на единъ младъ животъ, който ни напускаше преждевременно за винаги. Ние си разотидохме мълчеливи. И всѣкой отъ насъ промълви:

„Сбогомъ другарьо! Вѣчна ти памятъ!"

До вечерьта гробътъ опустѣ. Не се мѣркаше жива душа. Само зимниятъ вѣтъръ пѣеше надгробна пѣсень на нашия скжпъ другарь.

Вѣчна ти память! Вѣчна ти память!

Катина Ил. Илиева
у-ка отъ III кл.
с. Бѣла-рѣка. Севлиевско.

На орань

(По разказа на Анг. Каралийчевъ)

Зазоряваше се тихо и бавно. Никой не крачеше още презъ кривитѣ и тѣсни улици на малкото селце.

Когато се съмна хубаво, бай Илия впрегна воловетѣ въ колисарката и потегли за своята нива. Утрото бѣше обсипало пжтя съ малки бисерни зърна. Стжпишъ ли на тѣхъ, краката ти се плъзгатъ.

Слънцето бавно се издигаше и съ своитѣ топли и нѣжни лжчи галѣше оросената земя. Приятниятъ дъхъ на цъвналитѣ първи пролѣтни цвѣтя и ранитѣ сливи се носѣше изъ въздуха и го пълнѣше съ благоуханна миризма.

Слънцето се бѣше издигнало на една копраля, когато бай Илия стигна на нивата, на която щѣше да оре. Той нагласи ралото, впрегна воловетѣ, обърна се къмъ слънцето и се прекръсти. Следъ това почна да оре. Воловетѣ весело замахаха съ опашки: и тѣ се радваха на този хубавъ пролѣтенъ день. Заредиха се бразди една следъ друга, а следъ малко — цѣла леха. Бай Илия весело подсвирваше на воловетѣ. Уморенитѣ добичета вече бавно пристжпваха.

Наближаваше обѣдъ. Половината отъ нивата бѣше изорана. Бай Илия изпрегна воловетѣ и имъ даде храна. Тѣ лакомо заядоха, като махаха съ опашки и отправяха погледи къмъ позлатеното поле. Сжщо и той взе торбичката отъ колисарката, седна подъ старата круша и почна да яде. Когато се нахрани, той се облегна о крушата и се унесе. Малки черни мушици прехвръкваха на роякъ отпреде му и весело бръмчаха. Бай Илия мислѣше за своитѣ помощници — воловетѣ, които Богъ му изпраша като два бѣли ангела. Когато си отпочинаха воловетѣ, бай Илия ги впрегна и започна нова леха. Добичетата бодро крачеха. Нѣкжде далеко се чуваше овчарски кавалъ и хлопане на звънци.

Слънцето бѣше на залѣзъ когато бай Илия довършваше и последната леха. Той изпрегна воловетѣ отъ ралото, впрегна ги въ колисарката и потегли за село. По пжтя стигаше и други орачи, които се връщаха отъ нивитѣ.

Колко хубаво е да бждешъ презъ това време на полето!

Минка Ив. Митева
с. Гжбене, уч. отъ III. класъ

Да посрещнемъ пролѣтьта!

Вече се измина лютата баба зима. Снѣгътъ си отиде. Откри се полето. Млада хубавица тича изъ полето, тича изъ гората и сади цвѣтята, събужда листата.

Хубава си, пролѣть мила, всичко, всичко веселишъ! И старо и младо те чака цѣла зима!

Пролѣть, пролѣть, хей я презъ полята, бѣлна вечъ сливитѣ въ градинитѣ. Цвѣтъ до цвѣта трупа.

Ела, ела, пролѣть красна! Ела, земята превърни въ рай!

Хей другари малки, и вий весели другарки, дружно да запѣемъ! Гостенката скжпа съ пѣсни да посрешнемъ! Ето, полето е изпъстрено съ цвѣтя: жълти, червени, сини.

Берете да беремъ, вѣнци да сплетемъ!

И ней вѣнецъ да направимъ!

Дѣля Сжбева
уч. III. кл. с. Крушево